

ПРОЛОГ

Дівчинці було одинадцять років і три чверті.

Три дуже важливих чверті.

Вони стали вирішальними цього ранку, коли батько залишив її за старшу на важливому завданні. Тож із зітханням, що вмістило втому всього світу, вона засукала подерті рукави й заходилася скидати уламки в тачку неподалік.

— Яке ж важке, — поскаржився їй восьмирічний братик, намагаючись зрушити з місця те, що залишилося від їхнього будинку. Хмара сажі здійнялася з обвуглених решток, і він закашлявся.

— Дай-но поможу, — дівчинка кинула лопату, і та брязнула.

— Я не казав, що мені потрібна допомога!

— Ми маємо працювати разом, бо інакше не встигнемо прибрати до повернення *баби*, — вона суворо подивилася на брата, взявши руки в боки.

— Роззирнися! — він широко розкинув руки. — Ми *ніколи* не завершимо прибирати.

Вона простежила за його рухами.

Глиняні стіни їхньої домівки розколоті. Розбиті. Почорнілі. Дах розверзся до небес. До похмурого й спустошеного неба.

До того, що колись було їхнім славним містом.

Полуденне сонце ховалося за зруйнованими дахами Рея. Різкі тіні окреслювалися на освітлених ділянках лиховісного каменю й обпеченого мармуру. Де-не-де тліли купи уламків, похмуро нагадуючи про те, що сталося лише кілька днів тому.

Погляд дівчинки посуворішав, вона підступила до брата.

— Як не хочеш допомагати, то зачекай надворі. А я працюватиму. Хтось же повинен це робити, — і вона знову взялася до лопати.

Хлопчик штурхнув найближчий камінець. Той покотився утолоченою землею і зупинився біля ніг незнайомця в каптурі, який стояв на місці колишніх дверей.

Міцніше стиснувши лопату, дівчинка затулила собою брата.

— Чим можу вам допомогти?.. — вона завмерла.

На незнайомцеві була чорна *рида*, гаптована сріблом і золотом. Піхви його шаблі мали вишукане гравіювання та були оздоблені самоцвітами, на ногах — сандалі з найякіснішої телячої шкіри.

То був не якийсь розбійник.

Дівчинка випросталася.

— Чим можу вам допомогти, *сагібе*?

Він не відповів, тож дівчинка здійняла лопату вище. Вона насупилася, серце калатало.

Незнайомець вийшов з-під провислого одвірка. Скинувши каптур, він благально здійняв руки. Його жести були обережні, й рухався він неквапливо, граційно.

Щойно чоловік опинився в промені слабкого світла, дівчинка узріла його обличчя.

Він виявився молодшим, ніж вона очікувала. Не старшим ніж двадцять років.

Його лице було майже вродливим. Але риси були надто різкі, а вираз — надто суворий. Сонячне світло, падаючи йому на руки, зрадливо підкреслювало те, що геть суперечило решті вишуканості: шкіра долонь була червоною, порепаною й лущилася, що свідчило про тяжку працю.

Стомлені очі були коричнево-золотого кольору. Такі очі дівчинка бачила лише раз. На картині з левом.

— Я не хотів вас налякати, — м'яко мовив незнайомець. Його погляд блукав руїнами однокімнатного будинку. — Дозвольте поговорити з вашим батьком.

Дівчинку знову охопили підозри.

— Його... тут немає. Стоїть зараз у черзі по будівельні матеріали.

Незнайомець кивнув.

— А ваша мати?

— Загинула, — сказав брат дівчинки, завовтузившись у неї за спиною. — Під час бурі на неї впав дах. Вона померла наступного ранку.

У його словах крилося те смирення, якого бракувало сестрі. Бо він іще не встиг досягнути сенсу сказаного. Після того як вони втратили майже все під час торішньої посухи, буря взяла останню данину з їхньої родини.

І хлопчикові ще належало усвідомити нещодавню втрату.

На мить обличчя незнайомця ще дужче посуворішало. Опустивши руки, він відвернувся. За хвилю знову дивився на них незворушними очима, попри міцно стиснуті кулаки з побілелими кісточками.

— У вас є ще одна лопата?

— А навіщо *вам* лопата, багатий чоловіче? — малий рушив до чужинця, і кожен його босоногий крок лунав звинуваченням.

Кам'яр! — вигукнула дівчинка, хапаючи його ззаду за подертий каміс.

Незнайомець підморгнув хлопчику, перш ніж сісти навпочіпки на втолочену землю.

— То тебе звать Кам'яр? — запитав він, і ледь помітна усмішка торкнулась його губ.

Хлопець мовчав. Він заледве міг глянути чужинцеві в очі.

— Я... я перепрошую, *сагибе*, — затиалася дівчинка. — Він трохи неслухняний.

— Прошу, не потрібно вибачень. Я ціную непокору, коли її висловлюють ті, кому це личить, — тепер незнайомець посправжньому всміхнувся, і його обличчя пояснишало.

— Так, — втрутився хлопчик, — мене звать Кам'яр. А тебе? Чужинець якусь мить пильно дивився на нього.

— Халід.

— Навіщо тобі лопата, Халіде? — знову запитав малий.

— Хотів би допомогти вам лагодити будинок.

— Чому?

— Бо допомагаючи одне одному, ми можемо впоратися скоріше.

Кам'яр повільно кивнув, а тоді схилив голову набік.

— Але ж це не твій дім. То чому турбуєшся?

— Бо Рей — мій дім. І твій теж. Якби ти міг підтримати мене, коли я потребував би допомоги, хіба ти не зробив би цього?

— Зробив би, — не вагаючись мовив Кам'яр, — авжеж.

— То домовилися, — чоловік підвівся. — Кам'яре, поділишся зі мною лопатою?

Решту дня трійця працювала, прибираючи обгоріле дерево й мокрі уламки. Дівчинка так і не відрекомендувалася й називала гостя не інакше як *сагибом*, однак Кам'яр пово-

дився з ним, ніби з давнім другом, з яким вони мають спільного ворога. Коли чоловік пригостив їх водою і лавашем, дівчинка схилила голову й торкнулася пучками чола на знак подяки.

Її щоки спалахнули, коли майже вродливий чужинець мовчки відповів їй тим самим.

Невдовзі день став перетікати в ніч, і Кам'яр забився в куток. Його підборіддя схилилося на груди, очі потроху заплющувалися.

Чужинець завершив складати останні вцілілі шматки дерева біля дверей і струсив пил із *риди*, перш ніж натягнути на голову каптур.

— Дякую, — пробурмотіла дівчинка, знаючи, що це найменше, що вона мала б зробити.

Він зиркнув на неї через плече. А тоді сягнув рукою в складки плаща й дістав невелику торбинку, затягнуту шкіряним шнурком.

— Будь ласка, візьми.

— Ні, *сагибе*, — вона похитала головою. — Негоже мені брати ваші гроші. Ми вже й так скористалися вашою добротою.

— Тут небагато. Я хотів би, щоб ти їх прийняла, — його очі, що спершу здавалися стомленими, зараз були безмежно виснаженими. — Прошу.

Тієї миті на його обличчі щось промайнуло, наче гра тіней посеред повислих у повітрі порошинок попелу й пилу...

Щось у ньому виказувало таке глибоке страждання, яке дівчинка навіть не сподівалася осягнути.

Тож вона взяла торбинку.

— Дякую, — прошепотів він. Так, наче це він був нужденним.

— Шива, — сказала вона. — Мене звать Шива.
На мить його обличчям промайнула недовіра. А тоді різкі
риси згладилися.

— Звісно, — він низько вклонився, приклавши руку до
чола.

Попри збентеження, вона відповіла тим самим жестом.
Коли Шива підвела очі, він уже повернув за ріг.

І зник у темряві ночі.

ОБЛУДА ВОДИ

То був лише перстень.

Однак він так багато для неї важив.

Забагато, щоб утратити. Так багато, щоб боротися.

Шахразада піднесла руку до світла. Перстень із тьмяного
золота двічі блиснув, наче нагадуючи їй про свою пару —
десь далеко за піщаним морем.

Халід.

Думками вона полинула до мармурового палацу в Реї. До
Халіда. Вона сподівалася, що він із Джалялем або зі своїм
дядьком, *шарваном*.

Плекала надію, що він не сам. Наче човен у відкритому
морі. У задумі...

Чому я не з ним?

Вона міцно стиснула губи.

*Бо коли я востаннє була в Реї, загинули тисячі невинних
людей.*

І Шахразада не могла повернутися, не знайшовши способу
захистити свій народ. Своє кохання. Способу покласти край
Халідовому страшному прокляттю.

Десь надворі весело замакав цап.

Шахразада роздратовано скинула із себе подобу ковари
й потяглася до кинджала, що лежав поруч із постіллю. То бу-